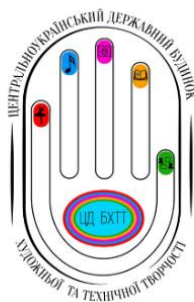

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

*Сузір'я молодих
поетів*

*збірник віршів учасників обласного конкурсу авторських
творів учнівської та студентської молоді*

"Батл молодих поетів"

2022 року

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Сузір'я молодих поетів

*Збірка конкурсних робіт учасників обласного конкурсу авторських творів
учнівської та студентської молоді “Батл молодих поетів” - 2022*

Кропивницький, 2022 рік

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Обласний конкурс авторських творів учнівської та студентської молоді “Батл молодих поетів” (далі - *Конкурс*) проводиться щороку навесні. За 3 роки існування Конкурсу свою творчість представили загалом та вголос про себе заявили понад 100 молодих авторів серед учнівської та студентської молоді закладів професійної (професійно-технічної), фахової передвищої та вищої освіти Кіровоградської області.

Цьогоріч учасниками було представлено більше 30 авторських творів. Вражає глибина поезії молодих авторів, у якій розкривається вболівання за український народ у цей нелегкий для України час, віра з Збройні сили України, заклики до перемоги і миру.

Колектив організаційного комітету Конкурсу бажає молодим поетам натхнення на нові творчі досягнення та здобутки!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Фіналісти Конкурсу

Повстяна Валерія, студентка Олександрійського фахового педагогічного коледжу імені Василя Сухомлинського

Не можу я сидіти в укритті,
не написавши вірша, хоч одного.
Так паніка проходить в мить,
і в раз зникає на душі тривога.
Коли сирена, думаєш про те,
чи влучить десь ракета, чи промаже.
І віриш лиш у світле та у те,
що захисник наш у бою не зляже.
Бо доля не проста у них тепер,
У їх руках життя і наше, й враже.
Спасибі, воїни усі, лише за те,
що Ви для нас є доленосним стражем.
Земля наша і Бог Вас береже,
Ми зможем! І ніколи не поляжем!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Крамаренко Марія, учениця Кропивницького фахового коледжу
харчування та торгівлі

«Сучасне сьогодні»

Війна - це наше страшне сьогодні.
Та й мріяли ми, не про таку весну
Ми в планах мали цілі місяці натхнення
Але сьогодні я в підвалі знов пишу...
Я - незламна! Вільна наче птаха
Крилами закрию від біди.
Над містами, землями країни
Заплести я зможу оберіг.
Я країна! Сильна і смілива
Дух мій - міць, каміння, діамант
Зможу в час лихий, в гірку годину
Назавжди забути слово - страх!
Україна - я! В мені вся міць і сила
Та несу в собі лише добро.
Я живу в людині, у молитві
В віршах, в пісні та казках
У терплячій серці, в кожній днині
В працьовитих і напружених руках!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

*Удод Яна, учениця професійно-технічного училища № 40 міста
Новоукраїнка*

“Сюжети”

Я не вигадую сюжети для віршів
і не шукаю милозвучні рими –
Вони народжуються десь в моїй душі ,
Відчутні лиш мені , для вас незримі

Все , що у пам’яті надвечір ожива –
Чийсь погляд голоси знайомі й жести , -
Мов у сорочку , одягаю у слова ,
і вимальовуються з них нові сюжети

А вранці прокидаються скоріш ,
Хапало клаптик , списаний недбало –
Здається , непоганий вийшов вірш ,
І недаремно ніч я недоспала.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

*Агзамов Даниїл, вихованець гуртка "Ігротехніка"
Центральноукраїнського державного будинку художньої та
технічної творчості*

Господи, я дякую! За що?
За те, що крила маю зроду.
Вони несуть мене і моє слово,
І мають силу, щоб не вронить у воду.
О, Господи, я дякую за силу.
За силу в думці і словах моїх.
Не маю права впасти у зневіру,
Коли я в небі, в зграї журавлів.
Несуть мене великі крила правди,
Понад морями страху і брехні.
Та не впаду я, ти це знай, О Боже,
Священну справу захищай в борні.
Нести у світ слова в пихатій римі
Не просто, як сам не маєш крил.
О, Господи, я дякую за крила,
За те я подяка, що ти даєш їм сил.

***

Вже рівно місяць від початку жаху,
І скільки вже загублено життів?
І досі руки у крові у ката,
Ми не забудем злочин москалів.

Вони припхались на Священну Землю
І думали зломити за "два дня",
Та наш народ дивився в очі смерті –
Ми смерті злій вломили по зубах.

Нехай кати тікають що є сили,
А ми згадаємо тих, хто впав в борні,
Але в народній пам'яті єдиній
Ми не забудем злочин москалів.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Косюк Іван, студент Кропивницького будівельного коледжу

“Помста”

Цвінуть гаї, і небо розквітає

А у садочку чутно пісню солов'я,

Малий Андрійко, маму десь шукає

Та неньки, давно уже немає .

Вона голубка, завжди біля тебе,

Своїм теплом ,

З небес тебе постійно пригортає ,

Адже за горами уже зима.

Андрійко виріс, країну захищає

І побратимів ,під кулі він не підпускає

У бій іде і не оглядаючись стріляє

Бо біль за матір ,його не відпускає.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Учасники Конкурсу

Шпанка Олег, *учень професійно-технічного училища № 40 міста
Новоукраїнка*

«Я ніколи не був»

Я ніколи не був і не хочу
круасанів хрустких у Парижі ,
Хочу глянути , як у Бердянську ,
Персики цвітуть або вишні !

Я ніколи не був у Римі ,
у соборі Святого Петра
Мені б глянути , як у Харкові
щебече смішна дітвора !

Я не бачив берлінських стін ,
а над ними зірки , ніби в куполі !
Я б дивився на лінію моря ,
у своєму, до сліз , Маріуполі !

Я ніколи не був , де край світу ,
де моря й океани сині
Я так хочу завжди прокидатись,
у рідній своїй Україні !

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Головачка Каріна, учениця професійно-технічного училища № 40 міста
Новоукраїнка

« Час іде »

Час іде ..Летять століття ,
Все швидко крутиться Земля ;
А наші долі , мов суцвіття –
Красиві , гарні , лиш здаля

Бо насправді поруч з нами
Лиш крихти щастя і добра
Де світанок там і захід ;
Там де горе , там журба

І кожен день – випробування !
Котрі не всі , на жаль , пройдуть
Не всі здійсняться побажання,
Не всі до краю допливуть !

Всевишній добре пам'ятає,
Що мав зробити , що зробив
І все , що завтра нас чекає –
Заслуги то прожитих днів

Життя – це казка кольорова ,
Котра усіх нас жити вчить !
Тож поспішайте знов і знову
На цій Землі добро творить

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Антоненко Людмила, учениця професійно-технічного училища № 40
міста Новоукраїнка

« Незабутнє »

В степовому краї , де цвіте калина

Покохала хлопця молода дівчина

Чорночубий , кароокий , з чорними бровами

Стан високий , біле личко , любив до нестями

Та недовго жили в щасті , тішились , кохали – не ждали

Закликали запроданців нелюди лихії :

Прийшла біда , прийшла війна із боку Росії

Засмутилась дружинонька , плаче гірко мати

Бо йде солдат добровільно

Україну захищати

Бо хто ж – каже , як не я буде боронити

Свою землю , рідну хату

Від княжих бандитів ?

Плюндрується земля рідна стогне Україна

Будем її захищати – вона в нас єдина

Вічна слава , незабутня , тим хто захищає ,

Свою землю , Богом дану – іншої ж немає !

Підніметься Україна ,

І з колін устане

Заквітує край у мирі

І спокій настане

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Бугаєнко Максим, *учень професійно-технічного училища № 38 смт.
Голованівськ*

«Друже, брате мій єдиний»

Був у мене друг єдиний,
Як брат він був мені.
І у тяжку, лиху годину
Журбу я з ним свою ділив.
І захищав, і руку свою подавав,
Серце своє юне відкривав.

Лиш з'явилася негода,
Хмари темні небо закрива,
І війнула прохолода,
Жахом, страхом сповива.
Вітер дме, як та смерть завива,
Лиш в лісах дрімучих тихо пташка заспіва.

Немає друга! Чи зник, чи покинув брата,
Чекає матір, сестра та рідна хата.
Хотів би я з ним гори покроють, сонце зустрічать
Та навесні голосно співають.

Де ж ти, друже мій єдиний?
Сумую за тобою я,
Якщо пішов, то повертайся,
Полетів – то розвертайся!
Жду тебе, друже, брате мій єдиний,
Цілим, здоровим та щасливим!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Полянецька Лідія, учениця професійно-технічного училища № 38 смт.
Голованівськ

«Коли закінчиться війна»

Коли закінчиться війна,
Я хочу подякувати Богу,
Що той жах, пролиту кров,
Все ж таки зумів здолати.
Коли закінчиться війна,
Ти скажеш «Слава Богу»,
Спокійно скинеш зброю,
Бо маєш право на свободу.
Захисникам спасибі нашим,
Що Україну захищали,
Все маялись, стріляли,
Але про Батьківщину не забували!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Грицюк Анна, студентка *Олександрійського фахового педагогічного коледжу імені Василя Сухомлинського*

НАБОЛІЛО

Зростала у світлій і величній країні,
Купалась в колосі українських полів.
Під синім небом розпрямлялися крила,
Крила волі і миру в душі.
Та на нашій землі сталося лихо.
Війна - криваве місиво, брудне і бридке.
Нашу землю хочуть забрати,
Забрати життя у невинних людей.
Вбивають усіх на своєму шляху,
Не маючи в серці і краплі жалю.
Сильний, нескорений український народ,
Ми пережили чимало негод.
Знищення нації, знищення мови,
Тоді ворогу не вистачило сил,
І не вистачить знову.
Україна, кричить, Україна – палає!
Але те чудовисько тільки і знає,
Сидить у бункері і чай попиває.
А молодий хлопець стоїть на порозі,
Під супровід батьківських сліз й промовляє:
«Мамо, не плач. Бачити сльози твої я - не в змозі».
І він пішов, і знає,
Що можливо назад дороги немає.
Українська земля залита кров'ю,
Наповнена болем здобутим в бою.
Вам нас не здолати, русские оккупанти!
Чуєте нас? Вы – нам не браття!
Тож збирайте манаття й повертайтеся додому,
Інакше вас чекає тут смерть і більше нічого.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Богошура Вікторія, студентка Олександрійського фахового
педагогічного коледжу імені Василя Сухомлинського

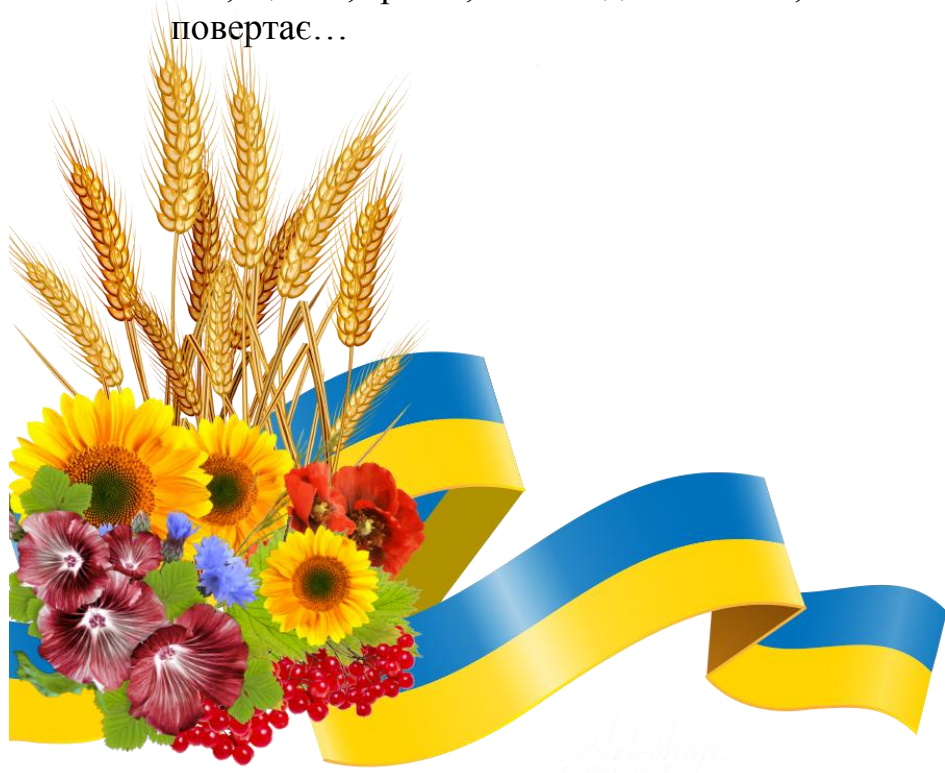
І ось який день ти вже борешся,
Моя мила квітуха Державо.
Я з рахунку збилася знову,
Скільки днів йде війна ця кривава...

У нас постійно гинуть люди,
"А у них там горе в другому."
Ми йдемо на танки з відкритою груддю,
"А ихние действия для них против нас не являются злом".

І коли весь світ за нас горою стоїть,
Вони очей своїх не відкривають.
І коли ми просимо їх припинить,
Вони все одно нас і далі вбивають...

Але, МИ - УКРАЇНЦІ - сильний народ,
Який ніколи ніхто не здолає!

І те, що ти ,Країно, вже так довго стоїш, Нас всіх знов до життя
повертає...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Спориш Вероніка, учениця Кропивницького будівельного фахового
коледжу

«Listen to me, my dear»

Я приведу тебе на поле цвіту
Поглянь: волошки, маки, соняхи...
І ми побачим найгарніші квіти,
Що вирости на нашій тій землі.

А он... Поглянь, my dear!
Там поле-море соняхів златих!
Блакитне наше небо покриває
Те поле-море соняхів згори.

Я веду далі... Бачиш, там калина?
Стоїть у лузі, похиливши свої
віти.
Ми не забудем Неньки-України,
Повернемось, і будем тут рости...

І знову з попелу постануть
Ті квіти і дерева, що зникли у
вогні,
Те місто, де була твоя колиска
Той дім, де ти залишиш серденько
своє...

Ми пошукаєм фото у архівах
Та спогади людей... І створим
площі
Як пам'ять тим, хто згинув...

Я намалюю їх портрети, і
проведемо ми
Хвилиночку мовчання...
Ні, не одну, там набагато більше

І з усмішкою скажем, портретам
уклонившись:
«Спасибі вам, брати наші, за мир»

Ми намалюєм квіти по містах
Розпишем хати тим розписом
петриківським...
Посадимо ми поле-море цвіту
І знов розквітне нашій милий
край..

О, знаєш, що ми зробимо, my
dear?
Ми сплетемо з того цвіту вінок
І на Купала ніч разом утечемо
До лісу в сорочках тих вишиваних
На радісні співи й танок...

І знову з попелу восстанем
Ми звикли, то не перший
геноцид...
Я приведу тебе на поле цвіту,
Поглянь: волошки, маки, соняхи...

І той бузок, що ріс десь там
далеко
В вікні нашої хати... Всеодно.
Я розповім тобі усе, що знаю сам.
Казки, легенди, історію
правдиву...
Ти не хвилюйся, dear, не покинем
ми
Нашу маленьку Неньку-Україну...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Корнєєва Рита, учениця Кропивницького будівельного фахового коледжу

Друг

Привіт, мій давно забутий друг!

Як там обстановка?

-Як ти там?

-Та, війна, яка може бути обстановка.

Страшно, але ми тримаємось

Буває так, аж вікна трясуться!

Ти не бійся, ми не зламаємось,

Надії нитки в'ються!

А ти сама як?

- Насправді, я дуже сильно боюсь.

Кошмари сняться, інколи заснути ніяк.

Кожен день, увечері молюсь!

- Ти бережи себе, а головне не бійся!

Ще трішки, ми їх подолаємо!

На чисте небо, на сонце надійся,

А як повернусь, погуляємо!

І знову привіт, мій друг!

Як ти там?

-Живий, але палає все навкруг

Не можу говорити, бережи себе!

Вибухи й крики, а потім тиша...

Серце гулко калатає

Аби ти тільки був живим,

Надія останньою вмирає!

І знову погані новини.

Вони добралися до Бучі.

Невже в них і справді немає душі?

Як вони дивилися в ті мертві очі?

Ми ніколи не пробачимо це свавілля!

Кажуть, - Ми не знали, ішли на навчання...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Людей убивати?
Чи практикувати мовчання?

І знову привіт, мій друг
Надіюсь з тобою все добре
У мене погане передчуття,
Переживаю за твоє життя.

- Не треба, все добре
Нас перевели, рідше буду писати.
Люди тут влаштували бунт,
Усі хочуть допомагати.

Проходить три дні.
Ні слуху, ні духу.
Уже сорок п'ятий день війни...
Невже ніхто не бачить цю розруху?

Зранку побачу твоє фото у новинах.
Безвісти зниклий!
Серце на мить зупинилося,
Я завмерла в цих хвиликах.

Ні, не може такого бути!
Ти ж обіцяв, що погуляємо!
Не можу, цю порожнечу відчувати!
Краще на тих світах побувати!

Як ти там?
Сльози на очах. Це його голос
Знаю, душа палає,
Але памятай, -
Після найтемнішої ночі завжди світає!

Це був сон, невже він прощався?
Ще раз бачу твою фотографію в новинах,
Але вже чорно-білу.
Розпадаюсь на частини...
Обіймаю твою маму посивілу.

Привіт, мій друг!
Пишу востаннє...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Може наша біль розтане,
Тому, на листках усе нотую.

Надіюсь, тобі там тепло...
Надіюсь, янголи про тебе піклуються.
У душі моїй стало темно,
Потихеньку вогник надії розпалюється.

Я пам'ятаю твої слова,
Вони заставляють мене жити.
Наш дім знову палає.
Але, після найтемнішої ночі,
Завжди світає!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Ищенко Вікторія, учениця Кропивницького будівельного фахового коледжу

Захисникам України!

Ми дякуємо вам, за захист,
І за відважність в боротьбі.
Ви, ті, що встануть за державу,
А не сховаються у полотні.
Ми дуже дякуємо вам, за те, що мрії бережете,
Ми дякуємо вам, за те, що надію нам даєте.
Ви-воїни, відважні наші,
Підтримку нашу ви прийміть,
Ви світ готові врятувати,
За подих, наших матерів...
Ми можемо, відкрито вам сказати:
Ви сильні, ви наші найкращі,
Ви наша гордість, радість, сміх.
Підтримуємо вас, і розуміємо,
З любов'ю, з ніжністю до себе пригорни
Це ті слова, що від серця сказані,
Я дуже дякую тобі!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Чумак Крістіна, учениця *Олександрійського професійного аграрного
ліцею*

“Господня воля”

Я вірю в Бога Ісуса Христа,
Вірю у те, що Він нам допоможе
Як ранку сонячного чиста роса
Втамує наш біль і висушить сльози.
Коли нам важко не треба
Шукати у інших розради
та хибний спокій.
Господь наш єдиний, його благодать
Дасть прихисток ваш у години негоди.
Він нашу країну підніме з руїн
і вигнати ворога нам допоможе.
Щоб ми пам'ятали на віки віків
З Господнею волею усе ми зможем!!!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Торбенко Каріна, учениця підрозділу професійно-технічного училища №
16 смт. Олександрівка

“Що губить людину?”

Алкоголь людей не губить,
І не війна, не її пожар.
Людину людина загубить,
Тому що в душі є незгасаючий жар.

Жар жорстокості, підлості, гніву,
І ненависті буйної шквал...
Ображаємо ближнього без сумніву.
Гостре слово кидаємо, ніби кинджал.

Пам'ятайте назавжди, люди!
Одне одного губимо ми!
Ти ж не хочеш бути потомком Юди?
Закликаю, по-справжньому люби!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Мохур Артем, *учень підрозділу професійно-технічного училища № 16
смт. Олександрівка*

Війна - це страх людини,
Яку принесли нелюди.
Війна - це крах,
Яка принесла нам руїни.
Війна - це жах,
Який приніс нам «русский мір».
Але не страх,
Хоча вбивають навіть звірів.
В наших серцях,
Не побачать вони страху.
Життя як цвях,
Вони тікають з переляку.
Коли закінчиться війна,
Я б хотів вам всім сказати,
Як про Україну дбати,
І від злиднів захищати.

Ні! - нема нічого доброго в росії
Є ті, хто робить зло, хто морок сіє.
Є ті, хто воду п'є, туди і гидить.
Є ті, хто Україну ненавидить.

Немає в москалів сміливців,
Є тільки мародери, вбивці.
Не додала їм матінка любові.
У них же руки у дитячій крові.

Немає в них у головах нічого і не буде
А Україна, є жива, й померлих не забуде!
Діждетесь ви від матерів розплату...
А «русский мір», хай прийде в ваші хати.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Драч Анастасія, учениця Кропивницького вищого професійного училища

“Чи побачимо?”

Те, що було - ми бачили,
Те, що є - ми бачимо,
А те, що буде - побачимо...
Таке є твердження моє,
Що ховається у сміттєвих закутках,
В моїх численних думках,
То згадкою впливає...
Десь між зорями ясними,
Пожежами лісними,
Між викидами важкими,
З хімією осідає твердження моє.
Як пластиком з'їдає риба,
Бо те, що було - то ми бачили,
А те, що є - ми бачимо,
А от, що буде - ми побачимо!
А чи побачимо?...

“Мізки і почуття?”

Кожен обирає те, що до душі!
Ми можемо ховатись,
Ми можемо боротись,
Можемо в серці зло переносить,
А бо ж радість комусь приносить.
Сміятись, кричати,
З нори та з темряви на світ вилізати.
Ми можемо змиритись,
Можемо скоритись,
Іменем "малої" людини назватись,
І чекати, тай тихенько мовчати...
В теплому спати,
Кошмарів ніколи не пізнати,
Та що будеш робити,
Коли кошмар, наяву, буде в тебе в хаті...
Ти знову будеш чекати,
Чи й тоді зможеш змовчати,
Коли потрібно було б
Криком на все горло кричати!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Змиритись тоді вже буде рано,
А супротив чинити запізно.
Це так вражає - кривава боротьба
Мізків і почуття!
Це те чого в тебе нема,
Нема того каяття, за мовчання,
То була боротьба
Твоїх мізків і почуття.
Але не на смерть, а на чиєсь життя.

Україна
2022

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Ярова Надія, учениця професійно-технічного училища № 5 міста
Світловодськ

“Не печалься й не плач, моя мамо!”

Не печалься й не плач, моя мамо!
За вікном наступила весна.
Я ж поліг за Україну так рано
І мене в цій весні вже нема.

Я щоначі, до самого ранку
Не покину тебе, не піду.
Берегтиму твій сон до світанку,
Приголублю, витру сльозу.

Я залишусь в твоїм теплім слові,
В щебетанні пташок у саду,
В українській, співучій мові.
Я поліг за країну свою!

Над Дніпром я зійду світанком,
Солов'єм заспіваю в саду.
Українським, вже мирним ранком
На поріг твого дому прийду.

Не печалься, не плач, моя мамо!
Бо на захист країни я став.
Я поліг у бою, не безславно,
Щоби мир в Україні настав.

Не печалься й не плач, моя мамо...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Кошелапов Дмитро, *учень професійно-технічного училища № 5 міста
Світловодськ*

“Ранок”

Рідне місто...

Ранок сорок п'ятий

Спів птахів, весна

Лагідний світанок,

Кіт біля вікна...

А за вікном поля чудові

І лани безкраї

Де лине пісня солов'я.

А мати немовля гойдає

Вже кричить від болю і журби

Засмучена душа...

І було щастя, сонечко світило

Але прийшла загарбників орда

І вся ця армія нам стільки лиха наробила

Вбиваючи людей, руйнуючи міста...

Ми не здамося ворогам триклятим

За землю, за дітей, жінок ми помстимося...

І пригадаєм Запорізьку Січ...

І жовто-синій прапор розів'ється,

Бо в унісон вже б'ються тисячі сердець!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Пеня Олександр, *учень професійно-технічного училища № 5 міста
Світловодськ*

“Кохання”

Я кохав тебе ще до війни...
І хоч зараз бушують сирени,
Я прошу тебе, ти бережи,
Бережи ти себе для мене.
З нетерпінням чекаю момент
Коли тебе я знов зустріну.
Як побачиш, прошу, обійми...
Сумував за тобою постійно...
На очах з'являються сльози...
Цінувати ще більше я став
І пройшли ті кляті морози
Після того як я... покохав..

“Невизначене майбутнє”

Хто може знати, як там далі буде?
І що відбудеться за років сто.
Але народ ніколи не забуде,
Як відчайдушно відбивали зло.
Хто може бачити майбутнє наше?
І як складеться доля тих людей,
Які без втоми віддавали душу завше
За Україну та своїх дітей!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Озерайчук Вікторія, учениця Долинського відділення професійно -
технічного училища № 36 смт. Новгородка

“Про кохання”

Прихід весни чекаю з нетерпінням,

Зима відходить в небуття.

Душа і серце прагнуть за велінням

Тебе кохати все життя!

З тобою бути щохвилини

Загадую свої бажання я.

Збирати сльози по краплині

Від радощів, що я твоя.

В думках солодких мої мрії,

Та Україна без війни.

Молюсь щоденно я в надії,

Про це – мої і твої сни.

Ти взяв мене у свій полон,

Надію дав, та сподівання.

Життя подвійний тут закон:

Кохання й миру побажання.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Забродня Діана, учениця Долинського відділення професійно - технічного училища № 36 смт. Новгородка

“Любий солдате”

Любий солдате, любий ти наш!

Хочу сказати тобі у цей час:

„Хай тебе Бог береже на війні,

Сили дає у тяжкій боротьбі!“

Любий солдате, любий ти наш!

Стій за Україну і за усіх нас!

Віримо в те, що перемога настане,

Український народ усім людом повстане!

Кожна домівка, місто, село,

Хочемо, щоб якнайшвидше ожило!

Любий солдате, любий ти наш!

Бережи себе! Ми віримо у вас!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Шаповалова Любов, учениця Кропивницького фахового коледжу
харчування та торгівлі

“Ось почалася війна”

24 лютого в нас почалася війна!

Вся Україна здригнулася,

Звістка-лихая прийшла!

Сирени в мить увімкнулись,

Хлопці пішли в військомат!

Орки ці кляті вірвалися,

Ракети у небі летять!

А матері українські,

сльозами умилися в мить.

Сини їхні соколики рідні,

пішли країну боронить.

Ось Маріуполь!

" О Боже!"Розтрощені

хати, квартири.

А діти-діти,

в чому винні?

Скажіть росія - ви клята?!

Щоб вам горіти в пеклі орки.

За наші землі, за дітей,

за тих солдат, що

вже ніколи, не скажуть

слова, матерям.

Ми переможем, я знаю,

Я вірю нашим бійцям!

І в нас все буде Україна!

Розквітнуть всі наші сади!

Та знову зацвіте калина!

І заспівають солов'ї!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Несенко Микита, учень *Олександрійського професійного аграрного ліцею*

“Україна”

Україна - то є назва
Славного народу,
Бо у нас Вона найкраща
й має свою вроду.
І як мені України
Щиро не кохати.
Мене ненька по-українськи
Вчила розмовляти.
Україно, ненько мила,
Ти у нас одна єдина,
знає це кожна людина
Бо Велика Україна.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Довгань Владислав, *учень Піщанобридського професійного аграрного
ліцею*

Тримайся, ти зможеш
Тепер ти герой!
Живим повертаюся додому!
І знову, і знову у тиші нічній
З молитвою звертаюсь до Бога.

Молюся за тебе... За Правд, за Мир!
І в кожному стукіті серця
Ми чуєм молитви усіх матерів:
Скоріше б скінчилось нашестя.

Тримайся, ти- зможеш
Тепер ти герой!
Ти син Батьківщини - України
Шляхами до Волі несемо усі
Серця, що б'ються без упину.

Тримайся, ти зможеш
Тепер ти - герой!
І Воля, і Слава полине
Калина українська, зелена верба
І сонях жовтавий ще зійде!

Тримайся, ти зможеш
Тепер ти - герой!
Живим повертайся додому!
І знову, і знову у тиші нічній
З молитвою звертаюсь до Бога...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Павленко Анастасія, учениця Кропивницького професійного ліцею
сфери послуг і торгівлі

Війна панує в нашій Україні.
Чому це так? Навіщо все це?
Чому це болю завдає родинам?
Похмурим робить батьківське лице?

Несправедливо чинить Бог із нами.
За що страждають діти та батьки?
Уся країна не спить і молиться ночами.
А все, як зазвичай, виходить навпаки.

Запекла боротьба на Сході й Півдні в нас вирує.
Окупували вже Донецьк, Луганськ і Крим.
Та українцям нехай Бог життя дарує,
Вгамує назавжди той «східний» дим.

На серці – біль, в душі – тривога,
Україна знову наша у вогні.
Тож попросімо щиро ми у Бога,
Щоб наступив швидкий кінець війні.

“Мова – подарунок долі”

Скільки в світі маєм мов,
Стільки і народів.
Та лунає знов і знов
Сила слова українського
З давніх ще походів.
Моя мова незрівнянна,
Мила, ніжна, волошкова,
Неймовірно мелодійна,
Незнищенна, барвінкова!
Нею говорив Богдан,
Боронячи від катів.
Нею мовив і Шевченко,
Сидячи у казематі.
І тепер вона для нас
Справжній подарунок.
Виплекана в боротьбі,
Як святий дарунок.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Мова наша для нас все:
І душа, й свобода.
Для майбутніх поколінь
Найвища нагорода!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Криворучко Юлія, учениця Криворівського професійного ліцею
сфери послуг і торгівлі

Україна. Лютий. Війна.
Крик душі. Тільки страх і ненависть одна.
Вийдіть всі на сторожу землі.
Рідний край потопає в крові.

Хоч віками нас часто гнобили,
Забирали останнє зерно.
Дух український забрати не вміли.
До останнього ми стоїмо!

І я вірю у те, що війна
Незбаром уже закінчиться.
Дочекається мати, сім'я
Захисника, що зараз лиш сниться.

Підведемося ми із колін.
Бо по-іншому й бути не може.
Україна устане з руїн.
Наша слава і дух переможе!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Харуга Катерина, учениця професійно-технічного училища № 32
міста Бобринець

Ти людина, чи хто?
Ти людина, чи хто?
Ти вважаєш себе королевою?
Так ні, це зовсім не так.
Ти проста, смертна людина.
Яка буде відповідати за все.
За свої вчинки, дії...
За всі свої гріхи

Ти будеш відповідати перед Богом!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Шведов Юрій, *учень Знам'янського професійного ліцею*

Війна... Як хочеться сказати... Нарешті мир...

Обпалені вогнем думки , будинки , долі...
І смутку , горя , сліз по всій землі доволі ...
І хочеться так вголос заридати ,
бо в когось десь нема рідної хати !
Рано - вранці на світанку босими ногами
Йшла до Бога Україна тихо з молитвами.
Йшла заплакана дитина й засмучена мати,
Душу їй хотілось у руках подовше тримати!
Все сталося зранку , сирени лунали, лунали ,
Летіли ракети... Куди їм про затишок знати ?
Хіба їй цікаві людські мереживні мрії,
Хіба вони знають як жити в любові , вірі, надії!?
Коли ж закінчиться ця проклята війна?
Порожні вулиці, сирени, холодні укриття,
Й настане вмить ранкова радісна хвилина –
І зайде в дім в сльозах щаслива ВСЯ родина!
Й настане мир і білосніжні вишні зацвітуть,
Бо не цвітуть вони , вітри холодні дмуть .
Й тепло прийде , й лелеки звістку принесуть –
Закінчилась війна ! Все буде Україна !
І буде мати з нагодованим дитям ,
І прийде тато радісний додому
І засіяють величчю збудовані міста ,
І Україна в вишиванці з квітами в подолі ...
Я вмюся ранковою холодною росою,
І не почую гул ворожих літаків над головою.
І рідна мова зазвучить як пісня солов'я ,
Й заколоситься золотими нивами земля...
Ще буде мир, здобутий кров'ю в перемогах.
Ще будуть квіти, бджоли і п'янкий нектар.
І тільки кров, пролита на святий вівтар ,
Заквітне маком ,
і душа полине птахом до самого Бога !
Повернемось до мирного спокійного життя,
Підніметься з руїн моя свята країна,
Засяє сонцем й чорнобривцями мій край,
По силі мужності і духу ти одна така єдина.
...А поки що – рясніють від могил поля

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Земля здригається і стогне від тортур ворожих,
від попелу і полум'я кричить моя земля...
Прокляті вороги, ви на людей не схожі!!!
Я крикнув - гості, ви жорстокі і незвані,
Чого нахабно ви вбиваєте моїх людей?
Чого ви пострілами градів лякаєте калину
І залишаєте сиротами ангелів - дітей!
Я крикнув – « Мамо...! Мамочко, матусю!
Спечи мені святий і ароматний хліб.
Я тата встріну і додому повернуся,
Я обійму свою родину і землю від бід !»
А поки що - палають болісно мої міста
І гинуть воїни – славетні українки й українці !
Вони за нас віддали серце і своє життя
І не зламались !Бо в своїй сторонці!
У їх очах вогонь добра горить священний,
В них щирість, що навіть не згорить в вогні.
В них лють і ненависть, і непідкупна совість,
В них непереможний дух, свобода у борні!
...І засяє слава незалежна Україна!
Й пшениця вродить, а не клята кропива !
І світ повірить – є така міцна країна,
Велика й мужня !Бо вона така одна !
Лиш тільки біль нестерпний не мине ніколи
За тихий рай сім'ї й дитячого спокою...
І мирне небо голубе і чисте поле,
Загоїть глибокі рани ...та не нам з тобою...

Війна ... Як хочеться сказати –
Нарешті мир! ...

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Суржок Захар, учень *Регіонального центру професійної освіти імені О.С.
Єгорова*

“Краса України”

Краса України - то струмки і джерела.

То озера і ріки, поля і сади.

То квіти пахучі, то грайлива веселка

То криниці глибокої ключ льодяний.

Краса України - то у лузі лелека,

Що господарем ходить по рідній землі.

То верби плакучі, що розкинули віти

Вздовж нестримних річок і крутих берегів.

Краса України - в гаю соловейко,

Що витьохкує радісно пісню свою.

То в заграві палаючий втомлений вечір,

Що закохано так виглядає зорю.

Краса України - то маки червоні,

Що горять - пламеніють, ген аж за небокрай.

Волошки, що в полі мрійливо синіють,

Там де в травах високих заблудився розмай.

Краса України - то соняха квітка,

То бджола, що на квітці збирає нектар.

То жита густого високе колосся,

То промені сонця, визирають із хмар.

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Краса України - то ластівка в стрісі,
Що звила гніздечко для діток своїх.
То білої хати простора світлиця,
То хліба окрасць, що лежить на столі.

Краса України - то воля незламна!
То дух нескорений, непохитно в боях.
То батько і мати. То моя Батьківщина!
То вірне кохання, у відкритих серцях.

І будеш ти вічна, моя Україно!
Та краса твоя горда, невмируща, свята
Нехай живе в серці до щему, до згину!
Бо у нас ти єдина! Як мати - одна!

ЦЕНТРАЛЬНОУКРАЇНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ БУДИНОК ХУДОЖНЬОЇ
ТА ТЕХНІЧНОЇ ТВОРЧОСТІ

Сузір'я молодих поетів